

مسجد امام حسن عسکری^(ع) از مراکز مذهبی این معبر است. این بنای مذهبی سال ۱۳۵۴ با مشارکت نخستین ساکنان ساخته شده است و قدیمی‌ترین نمازگزاران و اهالی رامی توان در آن پیدا کرد.

در این خیابان، چند قطعه زمین دیوارکشی شده متعلق به آستان قدس رضوی قرار دارد که به گفته اهالی به باتوق معتادان و سارقان تبدیل و برای اهالی دردسر ساز شده است.

دوره‌می اهالی یک معبر در «نارنج»

حسین برادران فراسابقه سکونت در خیابان موسوی قوچانی ۱۲ به دهه ۵۰ بازمی‌گردد. به گفته قدیمی‌ها تا قبل از آن، این محدوده پوشیده از مزارع گندم و محصولات تابستانی بود. زمین‌های این محدوده متعلق به مزرعه‌ای به نام «خایقان» بود که تا اوایل دهه ۳۰ وجود داشت و بعد از آن با پیوستن به محدوده شهر، نامی از آن باقی نماند و فراموش شد. در دهه ۵۰ به دنبال طرح توسعه خیابان آبکوه و میدان راهنمایی، شهروندانی که خانه‌شان تخریب شد، به این محدوده کوچ داده و در آن ساکن شدند.

۲

کوچه موسوی قوچانی ۱۲
محله عبدالمطلب

در سمت چپ ورودی خیابان، دیوار آجری باغ امام رضا^(ع) قرار دارد که تا وسط کوچه کشیده شده است. خیابان وسیع و خلوت است؛ به همین دلیل به پیست موتورسواران جوان محله تبدیل شده است.

بوستان محلی نارنج با وسعت ۲ هزار مترمربع از نخستین بوستان‌های ساخته شده شهرداری در بیست سال قبل است. این فضا با امکاناتی مانند لوازم ورزشی و مکان بازی کودکان، مکان مناسبی برای تفریح خانواده‌ها فراهم کرده است. به گفته شهروندان، ناامنی و حضور اراذل و اوباش بزرگ‌ترین مشکل این بوستان است.

حسین شریفی امامی، متولد سال ۱۳۲۰، از نخستین ساکنان این خیابان است. او که روستای خایقان را به خاطر دارد، می‌گوید: روستا دارای «تلخ» (در لهجه مشهدی یعنی استخر) بزرگی بود که آب قنات را در آن ذخیره می‌کردند. در روزهای گرم تابستان ما به همراه دیگر بچه‌ها به کنار استخر می‌رفتیم و شنا می‌کردیم.